

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ὁ ἐξίλασμός.

[Συνέχεια]

— "Ελα, ἔλα, ἐπανελάβην ἀνορθωθείς μετ' ἀγρίας ἐνεργείας, δὲν εἶναι καιρὸς στεναγμῶν· πρέπει νὰ ἐνεργήσω!

Παρητήρησεν ἐπὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς, ὅπερ ἐδείκνυεν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν, καὶ οἰοῖναι ἀποκρινόμενος εἰς ἀόριστον σκέψιν τοῦ, ἐμείδισε μειδιᾶμα ἀλλόκοτον.

— "Ἄς ἴδωμεν ὅμως, ὑπέλαθε.

Καὶ λαβὼν τὸν πῖλόν του ἐξῆλθε μεθ' ὀρμῆς. Ἐπὶ τοῦ βουλευθάρτου ἐσταμάτησεν ὄχημα κενὸν ὅπερ διήρχετο.

— Εἰς τὴν ὁδὸν Δαβύ, ἀριθμὸς 6, εἶπε τῷ ἄμαξηλάτῃ ἐπιβάς τῆς ἀμάξης.

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ εὐρίσκετο ἐν τῇ ὁδῷ Δαβύ, εὐθὺς δ' ἐξελθὼν τῆς ἀμάξης, εἰσῆλθεν εἰς τὸ θυρωρεῖον τῆς οἰκίας, εἰς ἣν μετέβαινε.

— Ἐδῶ κατοικεῖ ἡ κυρία Δουράνδου; ἠρώτησε τὴν θυρωρὸν.

— Ναί, κύριε.

— Εἶναι ἐπάνω;

— Ὅχι, ἐβγήκεν ἔξω.

— Ἦμην βέβαιος, διενόηθη.

Καὶ ἐπανελάβε δυνατῇ τῇ φωνῇ:

— Ποῖαν ὥραν ἐξῆλθε.

— Κατὰ τὰς ἑπτὰ, ἀπεκρίθη ἡ γυνή, ρίψασα ἐπ' αὐτοῦ λοζὸν βλέμμα.

— Ἦξεύρετε ποῦ ὑπῆγεν;

— Ὅσοι κατοικοῦν εἰς τὴν οἰκίαν μου δὲν μοῦ δίδουν λογαριασμόν, ἀπεκρίθη τραχέως ἡ θυρωρὸς· πηγαίνουν ὅπου θέλουν καὶ κάμνουν ὅ,τι θέλουν· αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιέφερε ἔμένα.

— Τὸ ἐννοῶ, ἀλλ' ἠξεύρετε ἴσως πότε θὰ ἐπιστρέψῃ;

— Δὲν ἠξεύρω τίποτε, κύριε· ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ, τί τὴν θέλετε τὴν κυρίαν Δουράνδου;

— Ἐχω ἀνάγκην νὰ τῆς ὁμιλήσω.

— Λοιπὸν, ἄς μείνῃ δι' ἄλλην ἡμέραν, ἐπειδὴ ἡ κυρία Δουράνδου δὲν δέχεται ἀνδρας τὴν νύκτα, καὶ ὅταν ἐπιστρέψῃ... ἐννοεῖτε... Εἰπέτε μου τὸ ὄνομα σας καὶ θὰ τὴν εἰδοποιήσω ὅτι ἤλθατε.

— Περιττὸν νὰ σὰς δώσω τὸ ὄνομά μου, διότι θὰ ἐπιστρέψω αὐριον τὸ πρωῖ.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, εἶπε μετὰ μεμψιμοιρίας ἡ θυρωρὸς.

Ὁ κύριος Δελασέρ ἐπέστρεψε διὰ τῆς αὐτῆς ἀμάξης εἰς τὸ βουλευθάρτον Ἄουσαν ἴσως ἠλπίζεν ὅτι οἱ τὴν Χρυσουγὴν ἀπαγαγόντες, σκεφθέντες τὰ σοβαρὰ ἐπακόλουθα τῆς πράξεώς των, παρητήθησαν τοῦ σχεδίου αὐτῶν καὶ ὠδήγησαν τὴν κόρην εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς.

Ἦτο ὅμως ματρία ἡ ἐλπίς αὕτη, διότι ἡ Χρυσουγὴ δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει.

Ὁ κόμης μετέβη εἰς τὴν ὁδὸν Δαβύ μετὰ τῆς βεβαιότητος ὅτι δὲν θὰ τὴν εὕρισκέν ἔκει τὴν κόμησσαν· ἡ δὲ ἀπουσία τῆς γυναικὸς, ἐξεληούσης τὴν ἐβδόμην ὥραν, τούτεστι μικρὸν μετὰ τὴν ἀπαγωγὴν, συνετέλει εἰς τὴν στερέωσιν πασῶν τῶν πεποιθήσεών του.

Ἡ ἀθλία! καὶ δευτέραν φοράν ἐτόλμησε νὰ τοῦ ἀρπάσῃ τὴν θυγατέρα του...

Νῦν ὅμως ὁ κόμης ἐμελλε νὰ δειχθῇ ἀνοικτεῖρων πρὸς τὴν ἀθλίαν!

Παντὸς εἶδους σχέδια ἐκδικήσεως συνεστρέφοντο ἐν τῇ διανοίᾳ του καὶ ἠδύναται νὰ εὕρῃ μεγαλειότεραν καὶ φοβηρωτέραν τιμωρίαν νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τοιοῦτην ἔνοχον, ἣν κατέτασσε κάτω καὶ τῶν χειροτέρων πλασμάτων.

Ἡ κόμησσα, συνοδεύσασα τὴν Χρυσουγὴν ὡς εἶδομεν μέχρι τῆς ἀμάξης, ἀνέβη μετὰ ταῦτα εἰς τὸ δωμάτιόν της, λογιζομένη εὐτυχὴς διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς θυγατρὸς της καὶ τὴν καρδίαν ἔχουσα πλήρη χαρᾶς, ὅσῃν ἠδύνατο αὕτη νὰ περιλάβῃ· δειπνήσασα δὲ λιτῶς ἐνεδύθη εἶτα ἵνα μεταβῇ εἰς τῆς κυρίας Δεμουτσοῦ, τῆς ὑστεροκόου τοῦ κυρίου Βάν Ὅσσην θυγατρὸς, ἣτις τῇ πρωῖᾳ τῇ ἔγραψεν ὅπως μεταβῇ καὶ ἴδῃ αὐτὴν.

Ὁ κ. Δελασέρ διενυκτέρευσε εἰς τῆς κυρίας Δελώρμ, μεθ' ὅλας ὅμως τὰς παρακλήσεις αὐτῆς καὶ μεθ' ὅ,τι ἠδυνήθη αὕτη νὰ τῷ εἴπῃ, ἀπεποιήθη αὕτη νὰ κατακλιθῇ ἵνα ἀναπαυθῇ, διότι εἶχε μεγίστην ἀνάγκην, τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα πρὸ πάντων, ἀν καὶ ἐξ ἄλλου δὲν ἠδύνατο νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, ἔνεκα τῆς μεγάλης ταραχῆς, ἣτις ἐκυρίευσεν αὐτόν.

Ἐπασχεν ὁ ἐγκέφαλος αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἰδεῶν, αἵτινες τὸν κατέκλυζον, καὶ ὅτε μὲν καταπίπτων ἐπὶ ἀνακλιντροῦ, ὅτε δὲ ἐξαπλούμενος, ὅτε δὲ διατρέχων διὰ μεγάλων βηματισμῶν τὴν αἴθουσαν καὶ ἄλλοτε μυρίκις βάλλων ἀράς καὶ κατὰ διαστήματα ὀλοφυρόμενος ἐβουθίζετο εἰς τὰς ἰδέας ταύτας καὶ οὐδεμίαν εὕρισκε διεξόδον ἐκ τοῦ τοιούτου χάους.

Ποῖον νὰ μεταχειρισθῇ μέσον, ὅπως ἀνεύρῃ τὴν θυγατέρα του;

Τὸ μέσον τοῦτο ἐζήτηι, ἀλλὰ τοιαύτη ὑπῆρχε σύγχυσις ἰδεῶν καὶ φρονημάτων, ὥστε δὲν κατῴρθου νὰ φαντασθῇ τι λογικόν.

Καὶ ἠδύνατο μὲν νὰ καταμηνύσῃ τὸ γεγονός εἰς τὴν εισαγγελίαν, ὅποτε λεγεῶν ὅλη ὑπαλλήλων τῆς ἀστυνομίας θὰ ἐξήρχετο εἰς ἀναζήτησιν τῶν ἀπαγωγέων, καὶ τοιαύτη καταμηνύσις ἦτο βεβαίως τὸ καλλίτερον καὶ συνάμα ἀπλούστερον, ὅπερ εἶχε νὰ πράξῃ, ἀλλ' ἐὰν ἦτο καλὸν πράγματι τὸ μέσον τοῦτο, εἶχεν ὅμως καὶ τὸ ἐπικίνδυνον αὐτοῦ, καὶ ὁ κόμης προσῆγεν ἑαυτῷ πολλοὺς λόγους δικαιούντας τὴν ἀποστροφήν του τοῦ ν' ἀναμίξῃ ἐν τῇ σοβαρᾷ ταύτῃ ὑποθέσει ἀνθρώπους τῆς δικαιοσύνης.

Ναὶ μὲν ἤθελε νὰ ἀνεύρῃ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ καὶ νὰ τιμωρηθῶσιν οἱ ἔνοχοι, ἀλλ' ἐφραβεῖτο τὸ σκάνδαλον, τὸν ἀντίκτυπον τοῦ

ὁποίου μόνη θὰ ὑφίστατο ἡ Χρυσουγὴ· περιπλέον δὲ εἶπερ ποτε ὁ κόμης Δελασέρ ἐπεθύμει νὰ λησμονηθῇ καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ καὶ τῇ λήθῃ, κεκρυμῶνος δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ κ. Δελώρμ καὶ τὸ τοῦ Πέτρου Ρουσῶ.

Ἀφοῦ ὑπέστη μόνος τὸ αἰσχρὸς του ἐπὶ ἔτη, δὲν ἤθελε νὰ καταστήσῃ αὐτὸ δημόσιον, οὐδὲ νὰ τὸ μεταδώσῃ εἰς τὴν θυγατέρα του.

Οὕτω διατελῶν ὁ δυστυχὴς, διῆλθε τὴν νύκτα καταβασιζόμενος ὑπὸ ἀπεριγράπτων ἀγωνιῶν, μυρία συλλαμβάνων σχέδια, ἀλλ' οὐδὲν δυστυχῶς δυνάμενος νὰ πραγματοποιήσῃ.

Ὀλίγον πρὸ τῆς ἐβδόμης ἐσκόπει νὰ ἐξέλθῃ, ὅτε εἰσῆλθε μεθ' ὀρμῆς ὁ Χαμινιόνης κραυγάζων:

— Κυρία, κύριε, φέρουν τὴν ἄμαξαν.

Ὁ κόμης κατέβη ταχέως τὴν κλίμακα, ἐν δὲ τῇ αὐλῇ συνήτησεν εἰρηνοφύλακα καὶ δασοφύλακα τῆς Βουλώνης.

Ὁ Λουδοβίκος ἤρχισε ν' ἀποζεύξῃ τὴν ἄμαξαν ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἀλλὰ κατὰ πάσαν στιγμὴν διεκόπτετο, καταθωπεύων τὸ δυστυχὲς ζῶον, ὅπερ ἀνεύρισκεν ἐν ἐλεεινῇ καταστάσει.

Πράγματι δὲ ὁ ἵππος, κατάκοπος ὢν, ἐκνευρισμένος καὶ πλήρης κόνεως μεταβληθείσης ὑπὸ τοῦ ἰδρώτος εἰς πηλὸν κάτωθεν τῆς κοιλίας του, δὲν εἰδείκνυτο ἀνίσθητος εἰς τὰς ἐπιδαφιλουόμενας αὐτῷ θωπείας· ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως θὰ προετιμα καλὴν δόσιν βρώμης καὶ ἀχύρου καὶ καθαρὸν ὑπόστρωμα χόρτου πρὸς ἀνάπαυσιν.

Ὁ κόμης Δελασέρ ἠρώτησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν εἰρηνοφύλακα καὶ τὸν δασοφύλακα, ἰδοῦ δὲ τί παρὰ τούτων ἔμαθε:

Τῇ πρωῖᾳ ὁ δασοφύλαξ, περιερχόμενος κατὰ τὸ σῆμα τὸ δάσος, ἀπήντησεν εἰς δενδροστοιχίαν τινὰ τὸν ἵππον βυθίζοντα ἠρέμα.

Καὶ κατὰ πρόωτον μὲν ἐνόμισεν ὅτι δυστύχημά τι ἐγένετο τὴν προτεραίαν, ἀλλὰ μετὰ ἐξέτασιν ἐβεβαίωθη ὅτι ἡ ἄμαξα οὐδὲν εἶχεν ἀνατραπῆ, ὁ δὲ ἵππος δὲν εἶχεν ἀφηνιάσει, οὐδεμίαν δὲ ἀταξίαν ἐν ταῖς φάλακροις τοῦ ἵππου, ἡ δὲ ἄμαξα δὲν ἔφερε τὸ παραμικρὸν ἴχνος αἰσθητῆς δυστυχίας.

Καταπλαγείς ὁ δασοφύλαξ ἔλαβε τὸν ἵππον ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ν' ἀνεύρῃ τὸν λόγον τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς ἀμάξης καὶ μετέβη εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἀστυνομίας Νειλλῶ, ἔνθα ὁ γραμματεὺς ἔλαβε τὴν κατάθεσίν του.

Οὗτος διέταξε νὰ ὀδηγηθῇ ὁ ἵππος καὶ ἡ ἄμαξα εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας ὠρισμένον μέρος, μέχρις οὗ ἀνευρεθῇ ὁ κύριος αὐτῶν, ὅτε εἰρηνοφύλαξ τις ἐστοχάσθη νὰ ἐξετάσῃ τὰ ἐντὸς τῆς ἀμάξης· τοῦτο δὲ πράττων, εὖρε τετράγωνον τεμάχιον χάρτου — ὅπερ προσήγαγε τῷ κόμητι — ἐπὶ δὲ τοῦ χάρτου ἐσημειοῦτο ὑπὸ χεῖρός, οὐχὶ τὸσον δεξιᾶς, τὸ ὄνομα καὶ ἡ διεύθυνσις τῆς κυρίας Δελώρμ.

Τότε δὲ, ἀντὶ νὰ ὀδηγηθῇ ἡ ἄμαξα εἰς τὸ μέρος, περὶ οὗ εἶπομεν ἀνωτέρω, ἤχθη εἰς τὸ βουλευθάρτον Ἄουσαν κατὰ τὴν ὑποδεικνυμένην διεύθυνσιν.

— Τώρα, κύριε, προσέθηκεν ὁ εἰρηνοφύ-

λαξ, εάν ή κυρία Δελώρμ έχη νά καταθέση τι, είμαι έντεταλμένος νά τή είπω ότι όφείλει νά παρουσιασθή έντός τής ήμέρας εις τό γραφείον του κυρίου άστυνόμου του Νείλλυ.

— Η κυρία Δελώρμ, άπεκριθη ό κόμης, δέν έχει νά καταθέση, ουδέ παράπονον νά διατυπώση· εάν έγκατελείφθη ό ίππος και ή άμαξα της εις τό άσος τής Βουλώνης, έννεκεν άκουσίου λάθους του άμαξηλάτου της, εις τό γεγονός αυτό δέν έπιθυμεί νά δοθή καμμία σημασία. Σάς παρακαλώ λοιπόν νά τό είπητε εις τόν κύριον άστυνόμον προσθέτοντες συνάμα ότι ό κύριος Δελώρμ θα λάβη τήν τιμήν νά τόν επισκεφθί σήμεραν ή αύριον.

» Υμās·δέ, κύριοι, σάς ευχαριστώ· ή κυρία Δελώρμ και έγώ άσμένως άναγνωρίζομεν τās άποδοδόμενας εις ήμās εκδουλεύσεις· ό κύριος άστυνόμος του Νείλλυ θα δώση εις έκαστον ύμών χρηματικήν άμοιβήν από μέρος τής κυρίας Δελώρμ».

Οί δύο άνδρες έχαιρέτισαν ευσεβάστως τόν κόμητα και άπεσύρθησαν.

Ο μπάραμπα - Χαμινιόνης, όστις ήκουσε πάντα ήτον έκπληκτος εκ τής άπαντήσεως του κόμητος.

— Ω! έλεγε καθ' έαυτόν κινών τήν κεφαλήν, νά με πάρ' ό διάβολος, εάν καταλαμβάνω τίποτε από αυτά.

Ο κόμης μετέβη εις τό έγγύτερον δημόσιον άμαξοστάσιον προς μίσθωσιν άμαξης και άπηθύθη εις τήν όδόν Δαβύ.

Γ'

Απάτη.

Η θυρωράς έκαθάριζε τό πρό τής οικίας πεζοδρόμιον.

— Τί ζητείτε; είπε προς τόν κ. Δελασέρ, βλέπουσα αυτόν νά άνοίγη τό θυρωρείον.

— Τήν κυρίαν Δουράνδου, άπεκριθη.

— Α! σάς γνωρίζω· είσθε σείς, ό όποιος ήλθατε και χθές τό έσπέρας. Λοιπόν ή κυρία Δουράνδου είναι επάνω εις τό δωμάτιόν της. Τής είπα ότι ένας γέρον ήλθε νά τήν ίδι και δέν θ' άπορήση διά τήν έπισκεψίν σας. Αναβήτε επάνω εις τό τρίτον πάτωμα, ή θύρα είναι δεξιά.

Ο κόμης άνέβη ταχέως τήν κλίμακα, φάσας δ'ένώπιον τής θύρας έστη όπως άναπνεύση. Καί έφάνετο μέν ήσυχος, άλλ' ή καρδιά του έπαλλε μέχρι συντριβής, και τό βλέμμα του είχε τι τό άγριον.

Βλέπων ότι δέν υπήρχε κώδων εις τήν θύραν, έκρουσεν αυτήν, άνοιχθείσαν σχεδόν άμέσως, και εύρέθη άπέναντι τής συζύγου του, φορούσης άτημέλητον τήν πραινήν αυτής ένδυμασίαν.

Η κόμησσα άφηκε κραυγήν έκπλήξεως.

— Σείς είσθε, κύριε κόμη, σείς, είπεν ό πισθοδρομήσασα διά νά τόν άφήση νά εισέλθη.

Ο κόμης χωρίς ν' άπαντήση λέξιν διέβη τόν ούδόν, και κλείσας τήν θύραν εισήλθε συνάμα μετά τής νεαρής γυναικός εις τό μικρόν δωμάτιον, τό όποιον γνωρίζομεν.

Τότε τό βλέμμα του έγένετο φλογερόν

και τό πρόσωπόν του έλαβε φοβεράν έκφρασιν.

— Ω! άλλα τί έχετε λοιπόν; άνέκραξεν έντρομος ή κόμησσα.

Ο κόμης προσέβλεπεν αυτήν άτενωσ με βλέμμα άπαστράπτον.

— Αθλία! άτιμος! είπε με βραγχνήν φωνήν, πού είναι ή κόρη μου; έλα, άποκρίσου, πού είναι ή κόρη μου;

Τής κομήσεως ή καρδιά έπαυσε πάλλουσα, παγερόν δέ ψυχος κατέλαβε πάντα αυτής τά μέλη, ώσανεί επήγγυτο τό αίμά της εις τās φλέβας.

— Αλλά δέν... δέν έννοώ... έψέλλισεν.

— Α! άληθώς, άνταπήντησε μετά παραδόξου σαρκασμού. Λοιπόν νά σέ κάμω έγώ νά ένόησης. Χθές τό έσπέρας κατά τήν πέμπτην ώραν ή Χρυσουγή ήτο έδώ.

Η νεαρά γυνή έταπεινώσε τήν κεφαλήν ψιθυρίζουσα:

— Είναι άλήθεια.

— Η Χρυσουγή έξερχομένη από τής οικίας αυτής, εις τήν όδόν, εις τήν θύραν αυτής τής οικίας έγένετο άνάρπαστος.

Η κόμησσα με τό πρόσωπον ήλλοιωμένον, ώχρά και με όφθαλμούς βλοσυρούς άνηγέρθη.

— Ω! τί λέγετε; Θεέ μου τί λέγετε λοιπόν; άνεφώνησεν έντρομος και προχωρήσασα κατά έν βήμα.

— Δέγω ότι ή Χρυσουγή έγένετο άφαντος, ότι άνηρπαγη υπό δύο ανθρώπων τούς όποιους επλήρωσας, υπό δύο κακούργων, οι όποιοι είναι συνένοχοί σου!

Οί όφθαλμοί τής κομήσεως, έρυθριάσαντες αίφνιδίως, έθαμβώθησαν· προσεπαθησε νά όμιλήση ή δυστυχής, άλλά μόνον πεπνιγμένην, σπαρακτικήν και φοβεράν άφηκε κραυγήν...

Επί δευτερόλεπτον αί χείρες της έπληττον τόν άέρα, τό σώμά της έμενον άκίνητον, έπεσεν ύπτία επί του δαπέδου και έμεινεν έξηπλωμένη, ουδέν παρέχουσα σημείον ζωής.

Η κραυγή τής άτυχούς μητρός, από τής καρδιάς της έξερχομένη, ήτο εύγλωττοτέρα παντός ότι ήδύνατο νά είπη.

— Ηπατήτην, διενόηθη ό κόμης, δέν ήξεύρει τίποτε, δέν είναι αυτή!

Η λάμψις τών όφθαλμών του άπεσθέσθη, αυτός δέ προσέβλεπεν επί μακρόν τήν πρό τών ποδών του άτυχή γυναίκα.

Εκυψεν επ' αυτής μετά τής προδήλου προσθέσεως νά τήν άνεγείρη και νά τήν βοηθήση, άλλ' εύθις ήνωρθώθη αποτόμως.

— Όχι! όχι, έψιθύρισε μετά κνίνας, όχι, δέν θέλω, δέν θέλω, δέν θέλω.

Και έξήλθε μεθ' όρμης τής οικίας.

Κάτω τής κλίμακος άπήντησε τήν θυρωρόν.

— Αναβήτε γρήγορα, τή είπε κάτι έπαθεν ή κυρία Δουράνδου, και έχει άνάγκην περιποιήσεως.

Και άπεμακρύνθη ταχέως, ένώ ή θυρωρός τετρομαγμένη έσπευδε ν' αναβή εις τό τρίτον πάτωμα.

Ο κόμης άνήλθεν εις τήν άμαξαν, χωρίς ουδέν νά είπη τῷ άμαξηλάτῃ.

— Πού πηγαίνομεν; τόν ήρώτησεν ούτος.

— Δέν ήξεύρω τίποτε.

Μεθ' όλην τήν παράδοξον ταύτην άπάντησιν ό άμαξηλάτης έμαστίγωσε τόν ίππον του, διανοούμενος συνάμα ως έξής:

— Νά παράδοξος άνθρωπος, άλλ' επί τέλους τί με μέλει; Είμαι με τήν ώρα, και άρκεί ότι θα πληρωθώ...

Περισυμμαζευμένος έν τινι γωνία τής άμαξης ό κόμης, έσκέπτετο ή μάλλον προσεπάθει νά συγκεντρώση τήν διάνοιάν του.

Ανωμολόγει ότι άδίκως κατηγόρησε τήν κόμησσαν· έσφαλλεν εις τās κρίσεις του· ήπατήθη.

Πού νά στρέψη τώρα τās άναζητήσεις του;

Από ποιον ώφειλε νά ζητήση τήν κόρην του;

Κατά πρώτον ώφειλε νά προσπαθήση νά μαντεύση διατί άνηρπάγη ή Χρυσουγή.

Ποιον έλατήριον έκίνησε τόν άρπαγα νά πράξη ούτω;

Τίνας είχαν ούτος σκοπούς;

Αίφνης λάμψις διήλθε τό τετραγυμένον αυτού πνεύμα και ένόμισεν ότι άόρατος χείρ έχάραττε πρό τών όφθαλμών του πυρίνοις γραμμασι τό όνομα του μαρκησίου Βερβείν.

Ανερίγησε και έκραξεν:

— Αυτός είναι! αυτός είναι!

Και ήδύνατο τάχα κατόπιν τής γυναικός του, λογικώς σκεπτόμενος, νά κατηγόρηση άλλον τινά, πλην του μαρκησίου;

Και όντως, πάντα έστρέφοντο κατά του Αδριανού· ή συνδιάλεξις τούτου προς τήν Χρυσουγήν εις τής μαρκησίας Δεμομπεραί, συνδιάλεξις, ήν ή νεανίς πιστώσ έξέθηκε προς τόν πατέρα αυτής, άπεδείκνυεν άρκούντως τῷ κόμητι ότι ό νέος ήτο ό άναζητούμενος έννοχος.

— Τόν άνανδρον! τόν άνανδρον! είπε μεθ' ύποκόπου φωνής. Ω! θα τόν φονεύσω, και, θα τόν φονεύσω ως λυσσαλέον κύνα.

Αίφνης νέα ιδέα διήλθε τόν έγκέφαλόν του, γεννήσασα άλγεινήν υπόθεσιν, ήτις παρυσιάζετο μεταξύ αυτού και του μαρκησίου.

Κατά τήν υπόθεσιν ταύτην τῷ έφάνετο πιθανή συνεννόησις τής Χρυσουγής και του Αδριανού, έν δέ τῇ περιπτώσει ταύτη ή κόρη του ήτο συνένοχος του άρπαγός της, άπαγαγόντος αυτήν τῇ συγκαταθέσει της, κατά προηγουμένην μεταξύ αυτών συμφωνίαν.

Ποιον όμως μέσον μετεχειρίσθη ό μαρκησίος προς άπαγωγήν τής θυγατρός του;

Βεβαίως συνεννοήθησαν δι' έπιστολής, άλλά δέν ήτο και άμφίβολον και νά συνητήθησάν που.

Η κ. Δελώρμ, ήν επεφόρτισε νά επιτηρή τήν θυγατέρα του, άυστηρώς ως μητηρ, ή κ. Δελώρμ ουδέν είδεν, ουδέν ύπώπτευσε!

— Ω, ό! υπέλαθεν.

Και δεινά πάσχων έθλιβεν έντός τών χειρών του τό φλογισμένον μέτωπόν του.

Μεθ' όλα ταύτα έν τῇ καρδία του ή πατρική χορδή έξήτει άκόμη νά υπερασπίση τήν κόρην του, τούτου δ' έννεκεν ό κόμης έδίσταζε νά πιστεύση ότι τόν ήπάτησε ταις ούτοις.

Τί ; ἡ Χρυσαιγὴ ἦτο δυνατόν νὰ δειχθῆ ἰκανὴ νὰ διαπράξῃ τοιοῦτό τι !

— Ὅχι, ὄχι, ἦτο ἀδύνατον !

Καὶ ὅμως, ἄνευ τῆς ἀδείας του, χωρὶς οὐδὲν νὰ τῷ εἶπη, μετέβη εἰς τῆς παιδαγωγού της καὶ μητρὸς αὐτῆς καὶ ἠδυνήθη νὰ τῷ ἀποκρίψῃ τοῦτο.

— Ἄρα ἠδυνήθη νὰ τὸν ἀπατήσῃ.

Καὶ ἡ φοβερὰ αὕτη ὑπόθεσις ἐπανήρχετο ἐπιμόνως καὶ ἐπιβλητικῶς εἰς τὸν νοῦν του, ἐνεχαράσσετο δὲ εἰς τὴν μνήμην του ἡ ἀπαίσιος ἰδέα.

Οὕτω λοιπὸν μετὰ τὴν σύζυγόν του τὴν ἀπατήσαν, τὴν προδοῦσαν, τὴν ἀτιμάσαν αὐτόν, ἡ κόρη του, ἦν ἡγάπα καὶ ἐλάτρευεν ἔτι πλέον ἴσως ἢ ὅσον ἡγάπα καὶ ἐλάτρευεν αὐτὴν ἡ μήτηρ, ἡ ἀτυχὴς κόρη του, ἐπήρχετο καὶ αὕτη ν' αὐξήσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν τῇ ἀπωλείᾳ βιοσιῶν νεανίδων !

— Δυστυχῆς ἐγὼ ! ἀνέκραξε μετ' ἀπογνώσεως. Ἄλλὰ διατί λοιπὸν εὐρίσκομαι ἀκόμη ἐπὶ τῆς γῆς ; Διατί δὲν ἀπέθανον ἀπὸ πολλοῦ ; Τί ἐπραξα ἐν τῇ ζωῇ μου ; Τίποτε. Ποίᾳς ἐκδουλεύσεις ἀπέδωκα ; Οὐδεμίαν. Εὐρίσκετο κάτι τι ἐδῶ, ἐξηκολούθησε πλήττων τὸ μέτωπον, καθὼς καὶ εἰς τὴν καρδίαν, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν ! Καὶ ὅλα αὐτὰ ἐχάθησαν κατεστράφησαν, παρεσύρθησαν εἰς τὸν στρόβιλον τῶν δυστυχημάτων μου ! Τί εἶμαι σήμερον ; Σῶμα ἄνευ ψυχῆς, μηχανή, τῆς ὁποίας ὅλα τὰ ἐλατήρια εἶναι συντετριμμένα, ζῶν ἐπὶ τέλους φάσμα ! Ἄ ! κατηραμένη ὡς ἐγὼ ἡ ἡμέρα ἐκείνη κατὰ τὴν ὁποίαν εἰσῆλθον εἰς τὴν ἀθλίαν καὶ μυσερὰν αὐτὴν ζωὴν.

Τί ἐμελλε τώρα νὰ πράξῃ ;

Ἐμελλεν ἄρα γε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν θυγατέρα του εἰς τὴν τύχην της, ὡς ἐγκατέλιπεν ἄλλοτε τὴν σύζυγόν του ;

Τοιαύτη ἰδέα τῷ ἦλθε κατὰ νοῦν, ἀλλ' εὐθὺς ἀπέκρουσεν αὐτὴν μετὰ φρίκης ὄχι, δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο.

Ναὶ μὲν τὴν σύζυγόν του ἐκρινεν ἀναξίαν συγγνώμης, ἀλλὰ διὰ τὴν Χρυσαιγὴν, ὅσον καὶ ἂν ἦτο αὕτη ἔνοχος, ἠσθάνετο ὅτι θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ συγχωρήσῃ τὸ σφάλμα της.

Πρὸ παντὸς ἔπρεπε νὰ τὴν ἀνεύρῃ, νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἀρπαγῆς της, τοῦ ἀθλίου ἐκείνου μαρκησίου Βερβεῖν, τὸν ὁποῖον ἠθέλησε νὰ κάμῃ γαμβρόν του, καὶ ὅστις ὅμως τὴν ἤρπασεν, ὁ ἔτιμος !...

Ἄ ! τώρα ἐτελείωσε...

Θὰ προετίμα νὰ ἴδῃ τὴν Χρυσαιγὴν ἐν νεκρικῷ φερέτρῳ μᾶλλον, ἢ νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ μὲ τοιοῦτον ἄθλιον !

Ἐπειδὴ πάντα τὰ χρεωστικὰ ὀμόλογα τοῦ μαρκησίου ἦσαν εἰς χεῖρας του, ἐμελλε νὰ καταδιώξῃ ἀμέσως αὐτὸν δικαστικῶς καὶ νὰ πωλήσῃ διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ εἰς εὐτελεῆ τιμὴν τὸ ὑποστατικὸν Βερβεῖν, τὰ ὅσα, τὰς ἐπαυλείς του, πᾶν ὅ,τι εἶχε.

Ἐν τούτοις πῶς ἐμελλε νὰ μάθῃ ποῦ ὁ ἀρπαξὴ ὠδήγησε τὴν Χρυσαιγὴν ;

Προφανῶς ἀνεχώρησαν ὁμοῦ ποῖον ὅμως νὰ μεταχειρισθῇ μέσον πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ καταφυγίου των ;

Αἱ ἐρωτήσεις αὗται, τὰς ὁποίας ὁ κ. Δε-

λασέρ ἀπηύθυνεν ἐαυτῷ, ἀνεπόλησαν εἰς τὴν μνήμην του ἀρχαίας ἀναμνήσεις : καὶ ἐνεθυμήθη ἐν ὄνομα, τὸν Γαβιρῶν.

— Ναί, εἶπε καθ' ἐαυτόν : αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος μοῦ χρειάζεται, ἀλλὰ τί ἀπέγεινε πρὸ δεκαεξέ εἰσῶν ; εἶναι πάντοτε ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος Σερπέν ; ζῆ ἀκόμη ; Αὐτὸ θὰ μάθω σήμερον μάλιστα. Καὶ εἴπειτα ἐὰν δὲν ἔχω τὸν Γαβιρῶν, τὸ κατάστημα θὰ μοῦ εὔρῃ ἄλλον.

Ἡ ἀμαξα ἐφθασεν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν βουλευσάρτων, τὰ ὁποῖα ἠκολούθησεν ἡσύχως ὁ ἵππος σιγανὰ βαδίζων.

Ὁ κόμης ἐσκέφθη νὰ μεταβῆ εἰς τοῦ φίλου του Βάν Ὅσσην ὅπως ἀνακοινώσῃ αὐτῷ τὴν νέαν συμφορὰν του καὶ ζητήσῃ τὰς συμβουλὰς του, ἀλλὰ μετενόησε παρευθὺς.

— Ὅχι, εἶπε καθ' ἐαυτόν, μέχρι νεωτέρας ἀποφάσεως, ὁ Γουλιέλμος δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τίποτε.

Ἀφοῦ δὲ ἐπὶ στιγμὴν ἐσκέφθη,

— Ἐὰν ἐπήγαινα εἰς τοῦ μαρκησίου, εἶπε καὶ εἶμαι μὲν βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τὸν εὔρω, ἀλλὰ τίς οἶδε ; εἴμπορῶ νὰ μάθω κάτι τι.

Καὶ καταβιάσας τὸ ἐμπροσθινὸν ὕψλοπαράθυρον τῆς ἀμαξῆς,

— Ἀμαξηλάτα ! ἐφώνησεν.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐστρεψε τὸ πρόσωπον.

— Νὰ μὲ ὑπάγῃς εἰς τὴν ὁδὸν Βαννώ, ἀριθμὸς 20.

— Νὰ σὰς ὑπάγω, εἶπεν ὁ ἀμαξηλάτης : καλλίτερον νὰ ὑπάγω ἐκεῖ, παρὰ ἄλλοῦ.

Καὶ ἐμαστιγῶσε τὸν ἵππον του ἀνεχώρησαντα ἐν καλπασμῷ.

Ὁ κόμης Δελασέρ οὐδόλως ἐξεπλάγη, ὅτι ὁ θυρωρὸς τῆς οἰκίας, ἐν τῇ κατόκει ὁ μαρκησίου, τῷ εἶπεν ὅτι ὁ κ. Βερβεῖν ἦτο ἀπῶν.

Εἰς δευτέραν ἐρώτησιν τὴν ὁποίαν ἀπηύθυνεν, ὁ θυρωρὸς ἀπεκρίθη :

— Ὁ κύριος μαρκησίου ἀνεχώρησε χθὲς τὸ ἑσπέρας κατὰ τὰς πέντε, χωρὶς νὰ εἶπῃ εἰς τὸν θαλαμηπόλον του ποῦ ἐπήγαινε : ἐπῆρε μαζὴν του ἓνα σάκκον ὀδοπορικόν, ποῦ θὰ πῆ ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἡμερῶν. Ἡμῶν ἐκεῖ ὅταν ἀνεχώρει, τὸν εἶδα ὅτι ἦτο δὲν ἔξευρω καὶ ἐγὼ πῶς, δηλαδὴ ἦτο κίτρινος, συλλογισμένος καὶ ἀνήσυχος. Τὸ εἶπα καὶ εἰς τὴν γυναῖκά μου αὐτὸ μὲ αὐτὰ τὰ λόγια : «Χωρὶς ἄλλο κατὶ δυσάρεστον συνέβη εἰς τὸν κύριον Βερβεῖν...»

Ὁ κόμης δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ μάθῃ περὶ σσότερα, διὰ νὰ ἤξευρῃ ἀρκούντως τί θὰ πράξῃ.

Οὐδεμίαν ἀμφιβολία ἦτο πλέον δυνατὴ, ὅ,τι δὲ τῷ εἶπεν ὁ θυρωρὸς, ἑσπερέου τὴν πεποιθήσιν του.

Καὶ ἐπιβὰς αὐθις τῆς ἀμαξῆς, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ βουλευσάρτον Ἄουσμην.

— Δὲν ἠξεύρω τίποτε ἀκόμη, εἶπε πρὸς τὴν κυρίαν Δελώρη, ζητῶ ... Θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ πιθανὸν ἐντὸς τῆς ἡμέρας νὰ μὴ ἐξέλθω ἐὰν οὕτως ἢ ἄλλως μάθῃς τι, νὰ μοῦ στείλῃς ἀμέσως τὸν Λουδοβίκον.

Καὶ ἀπῆλθε, χωρὶς διόλου νὰ μεμνηθῆ αὐτὴν διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς δεούσης ἐπαγρυ-

πνήσεως, εὐθὺς δ' ὡς ἐφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐγραψεν ἐπιστολὴν, ἣν ἐνέκλεισεν εἰς φακέλλον, καὶ μετὰ ταῦτα ἐκράξε τὸν Θεόδωρον.

— Πήγαινε ἀμέσως αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν κατὰ τὴν διεύθυνσίν της, τῷ εἶπεν ἐγχειρίζων αὐτὴν : θὰ τὴν δώσῃς εἰς τὸν ἴδιον κύριον Σερπέν, ἢ εἰς τὸν ἀντιπρόσωπόν του, ἢ εἰς τὸν διάδοχόν του, ἂν τὸ κατάστημα ἤλλαξε διεύθυντήν. Ἐὰν τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ζητῶ, εἶναι ἐκεῖ, θὰ ἐπιστρέψῃς μαζὺ του ἄλλως, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν ᾖναι ἡ ἀπάντησις, τὴν ὁποίαν θὰ σοῦ δώσουν, θὰ τὴν φέρῃς ἀμέσως.

Ὁ Θεόδωρος συνειθισμένος νὰ ὑπακούῃ παθητικῶς εἰς τὸν κόμητα ὑπεκλίνατο καὶ ἐξῆλθεν, ὁ δὲ κόμης λαβὼν αὐθις τὴν γραφίδα ἐγραψε δευτέραν ἐπιστολὴν, ταύτην ἀπευθυνομένην πρὸς τὸν ἀστυνόμενον τοῦ Νεϊλλύ.

Ἐν τῷ φακέλλῳ πρὶν ἢ σφραγίσῃ αὐτὴν ἔθηκε τραπέζικόν γραμματίον ἐξ ἑκατὸν φράγκων.

Ἦσαν ταῦτα ἡ ἀμοιβή, ἣν ὑπεσχέθη εἰς τοὺς δύο ἄνδρας τοὺς κομίσαντας τὸν ἵππον καὶ τὴν ἀμαξαν.

Μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἐπανῆλθεν ὁ Θεόδωρος κομίζων τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ἀπάντησιν γεγραμμένην καὶ ὑπογεγραμμένην ὑπὸ τοῦ κ. Σερπέν καὶ Σας.

Ὁ διεθυντὴς τοῦ καταστήματος διαβεβαίωσεν τὸν κ. Πέτρον Ρουσῶ διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀφοσίωσιν καὶ εὐχαριστῶν αὐτῷ, διότι δὲν ἐλησμόνησε τὸ ἀείποτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πελατείας του κατάστημά του, ἐπληροφόρει αὐτόν ὅτι ὁ Γαβιρῶν ἐξηκολούθει ν' ἀποτελῆ μέρος τοῦ προσωπικοῦ του.

Ὁ ἀπαράμιλλος οὗτος ὑπάλληλος, πάντη ἀντάξιος τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ κ. Πέτρον Ρουσῶ, εὐρίσκετο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς ὑπηρεσίαν, ἐπειδὴ ὅμως ἐμελλε νὰ διέλθῃ ἐκ τοῦ καταστήματος περὶ μεσημβρίαν, θὰ διετάσσετο νὰ μεταβῆ παρὰ χρεῖμα εἰς τὴν ὁδὸν Ροσέ, ἵνα λάβῃ τὰς ὁδηγίας τοῦ κ. Πέτρον Ρουσῶ.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ κόμης μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν.

— Ἐκτύπησαν αἱ ἑνδεκα, εἶπεν ὁ Θεόδωρος, δὲν θέλει ὁ κόμης νὰ γευματίσῃ ;

— Δὲν πεινῶ, ἀπεκρίθη ὁ κόμης, ἀλλ' ἀδιάφορον, θὰ φάγω ὀλίγον καὶ χωρὶς νὰ θέλω. Ποῦ εἶσαι ; ἐξηκολούθησεν, ἰδοὺ μία ἄλλη ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ λησμονήσῃς νὰ ὑπάγῃς ἀμέσως εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἀστυνομίας τοῦ Νεϊλλύ. Δὲν θὰ περιμείνῃς νὰ σ' ἐρωτήσῃ, καὶ ἂν δ' ἐρωτηθῆς, θ' ἀποκριθῆς—ὡς εἶναι ἀληθές—ὅτι δὲν ἠξεύρεις τίποτε.

Καὶ ἐγερθεὶς μετέβη εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἐνθα ἡ Φραγκίτικη ἀνέμενε τὴν διαταγὴν νὰ παραθέσῃ τὸ γεῦμα τοῦ κυρίου της.

Τῇ μεσημβρίᾳ ἀκριβῶς ὁ Γαβιρῶν, ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀκριβῆς ἀνθρωπος—τηρήσας τὰς συνθηκὰς τῆς ἀκριθείας, ἄτε χρηματίσας ἄλλοτε ἀζημιωατικός—εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ καταστήματος Σερπέν.

— Ὁ διεθυντὴς ἔχει νὰ σὰς ὀμιλήσῃ, εἶπεν ὁ ταμίας.

Ὁ Γαβιρῶν εἰσήλθεν ἀμέσως εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ.

— "Α! ἦλθες; τῷ εἶπεν οὗτος, σὲ ἐπερίμενα. Ἐνθυμῆσαι ἀρχαῖον πελάτην μας, διὰ λογαριασμόν τοῦ ὁποίου εἰργάσθης πρὸ δεκαεξὶ ὡς ἐγγίστα ἐτῶν, καὶ ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Πέτρος Ρουσῶ;

Ταχεῖα λάμψις ἐκάλυψε τὰ βλέμματα τοῦ Γαβιρῶν, ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀνασκίρτησιν.

— Ἐξαίρετα, ἀπεκρίθη.

— Λαιπὸν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σὲ ἐνθυμῆται πολὺ καλὰ· ἔχει καὶ πάλιν ἀναγκὴν τῶν ὑπηρεσιῶν μας, καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ θέσω σὲ εἰς συνενόησιν μετ' αὐτοῦ. Ἐγευματίσεις;

— "Ὅχι, ἀκόμη.

— Φάγε γρήγορα καὶ πήγαινε εἰς τοῦ κυρίου Πέτρου Ρουσῶ, ὁποῖός σὲ περιμένει, ἰδοὺ ἢ διευθυνσίς σου.

Ὁ Γαβιρῶν ἔλαβε τὸ χαρτίον, τοῦ ὁποίου οὐδεμίαν εἶχεν ἀνάγκην, ἅτε κάλλιστα γυνώσκων ποῦ ὁ κ. Ρουσῶ κατοίκει.

— Γαβιρῶν, ἐπανέλαθεν ὁ κύριος Σερπέν, μοῦ περῶν ἡ ἰδέα, διότι καὶ τι μοῦ τὸ λέγει, ὅτι θὰ διαπραγματευθῆς σπουδαίαν ὑπόθεσιν.

— Νὰ ἰδοῦμεν.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σοῦ συστήσω τὴν συνήθη σου ἐπιτηδειότητα. Αἱ τελευταῖαι ἐργασίαι τοῦ καταστήματος δὲν ἦσαν καλὰ καὶ δι' αὐτὸ καὶ διὰ τὸ προσωπικόν σου· θαρρεῖ κανεὶς ὅτι ὁ τρισκατάρτος, ὡς νὰ ἦτο δεσμευμένος, ἄφινεν ἡσυχον τὴν ἀνθρωπότητα. Πρέπει, καλέ μου Γαβιρῶν, ἡ ἐργασία αὕτη νὰ μᾶς ἀποζημιώσῃ διὰ τὴν προηγουμένην ζημίαν.

— Θὰ κάμω τὸ καλλίτερον, κύριε, ὅλα δὲ ὅ,τι εἰμπορέσω.

Μετὰ μικρὸν ὁ Γαβιρῶν ἐξῆλθε τοῦ καταστήματος.

Ἐγένετο σύννους καὶ παρεδίδοτο εἰς τινὰς σκέψεις, ἐνῶ συνάμα συνέστρεφεν ἰσχυρῶς τὸν πυκνὸν καὶ φαῖον αὐτοῦ μύστακα.

Z'

Τί θὰ πράξῃ ὁ Γαβιρῶν;

Ἐἶχεν ἤδη σημαίνει μία ὥρα.

Ὁ κόμης Δελασέρ κεκμηκῶς περιεφέρετο ἐντὸς τοῦ γραφείου του, θέλων νὰ καταβαλῇ τὸν ὕπνον, ὅστις παρὰ τὴν θέλησιν του τὸν ἠνάγκαζε κατὰ πᾶσαν στιγμήν νὰ κλείῃ τὰ βλέφαρα. Περιέμενον ἀνυπομόνως τὸν Γαβιρῶν.

Τέλος ὁ Θεόδωρος ἦνοιξε τὴν θύραν τοῦ γραφείου καὶ ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξιν τοῦ ἀναμενομένου ὑπαλλήλου.

— Ἐλάτε, κύριε Γαβιρῶν, ἐλάτε, ἀνέκραξεν ὁ κόμης.

Ἀμέσως δὲ εἰσήλθεν ὁ Γαβιρῶν κρατῶν εὐσεβάστως τὸν πῖλόν του· ὁ Θεόδωρος ἐκλείσσε τὴν θύραν τὸν γραφεῖου.

Καὶ ἐναντι ἀλλήλων εὐρισκόμενοι οἱ δύο ἄνδρες διετέλεσαν ἐπὶ στιγμήν σιωπηλοὶ καὶ προσβλέποντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

— Μὲ ἀναγνωρίζετε; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Ἐξαίρετα.

— Ἐγήρασα ὅμως πολὺ.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, κύριε Ρουσῶ, ὁ χρόνος παρερχόμενος ἀφίνει ἔχνη τῆς διαβάσεώς του. Μήπως δὲν ἐγήρασα καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος; Ἀλλά, παρατηρήσατε, κύριε Ρουσῶ: ἐάν τὰ πόδια μου δὲν εἶναι τόσον δυνατὰ ὅσον πρὸ δεκαεξὶ ἐτῶν, ἔχω ὅμως πάντοτε τὸ αὐτὸ θάρρος, τὴν αὐτὴν θέλησιν καὶ τὸν αὐτὸν ζῆλον νὰ σᾶς ὑπηρετήσω.

— Πολὺ καλὰ· ἤξεύρω ὅτι ἡμπερῶ νὰ βασισθῶ εἰς σᾶς καὶ ἀπόδειξιν τῆς ἐμπιστοσύνης μου σᾶς ἔδωκα ζητήσας ἀπὸ τὸ κατάστημα σὲ καὶ ὄχι ἄλλον.

— Ἡ ἐμπιστοσύνη σας, κύριε Ρουσῶ, μὲ τιμᾶ μέγਾਲως, καὶ θὰ προσπαθῆσω νὰ φαίνωμαι πάντοτε ἀντάξιός αὐτῆς. Πολὺ δὲ ἐπ' ἴσης μὲ κολακεύει ἡ ἀνάμνησις τὴν ὁποίαν ἐφυλάξετε διὰ τὸν ταπεινὸν θεραπευτὰ σας.

— Ποτὲ δὲν λησμονῶ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μὲ ὑπηρετήσαν πιστῶς.

— Τότε ἐμείνατε ἄλλοτε εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐμέ;

— Ναί.

— Αἱ πληροφορίαι τὰς ἐποίας τότε σᾶς ἔδωκα ἦσαν ἀρεταί, ἂν καὶ μὴ πλήρεις, διότι ἡμπερέσατε νὰ εὐρήτε εἰς Μεντόν τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον τόσον αἰφνιδίως ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοὺς Παρισίους.

Τὸ βλέμμα τοῦ κόμητος ἀπήστραψεν ὀλίγον.

— Δὲν ἔχομεν πλέον ν' ἀσχοληθῶμεν περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, εἶπεν ἀποτόμως.

— Πότε ἐπιθυμῆ ὁ κύριος Ρουσῶ νὰ μοῦ φανερώσῃ τί ἐπιθυμῆ ἀπὸ ἐμέ;

— Καθῆσε προτῆτερα.

— Νὰ καθῆσω, διότι καλλίτερον νὰ ἦναι κἀνεὶς καθήμενος παρὰ ὄρθιος.

— Κύριε Γαβιρῶν, σὲ ἐζήτησα διὰ νὰ σοὶ ἀναθέσω σοβαρωτάτην καὶ λεπτοτάτην ἀποστολήν.

— Ὁ κύριος Ρουσῶ γνωρίζει ὅτι εἶμαι εἰδικὸς εἰς τοιαύτας ἀποστολάς.

— Δεξιότης, περίσκεψις καὶ ἄκρα ἐξομυθία, αὐτὰ κυρίως ἀπαιτοῦνται.

— Αὐτὰ θὰ τὰ ἔχω, προσθέτων καὶ ὀραστηριότητα, ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν.

— Ὑπάρχει μεγάλη σχέσηις μεταξύ ἐκείνου τοῦ ὁποῖου θὰ ζητήσω ἀπὸ σὲ σήμερον καὶ ἐκείνου τοῦ ὁποῖου ἐπραξες ἄλλοτε δι' ἐμέ.

— Θὰ προσπαθῆσω νὰ ἐπιτύχω καὶ τώρα. Ὁ κύριος Πέτρος Ρουσῶ ἐνθυμῆται τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ κατάστημά μας συμφωνεῖ μὲ τοὺς πελάτας του;

— Ναί, πρῶτος ὅρος τοῦ καταστήματός σας εἶναι νὰ λαμβάνῃ ὀρισμένον ποσὸν κατὰ τὴν σπουδαιότητα τῆς ὑποθέσεως.

— Ναί, κύριε.

Ὁ κόμης ἔσυρε συρτάριον τοῦ γραφείου του καὶ λαθῶν πέντε χιλιοφράγκα γραμματίξ ἔθηκεν αὐτὰ πρὸ τοῦ ἐκπληκτοῦ ὑπαλλήλου.

— Αὐτὸ τὸ ποσὸν θὰ τὸ παραδώσῃς εἰς τὸ κατάστημα, εἶπε· θὰ ἴδωμεν δὲ ἐάν εἶναι, ὡς ἐλπίζω, ἐπαρκής, διότι ἐπιθυμῶμεν αὐριον ἀκόμη νὰ ἔχετε τελειωμένην τὴν ἀποστολήν σας. Εἰς πᾶσαν ὅμως περιπτώ-

σιν, αὐταὶ αἱ πέντε χιλιάδες φράγκα ἀνήκουον ἀπὸ τοῦδε εἰς τὸ κατάστημα. Διὰ τὰς χρηματικὰς ἀμοιβὰς θὰ ὀμιλήσωμεν μετ' ὀλίγον.

— Ὁ κύριος Πέτρος Ρουσῶ ἔχει ἐξαίρετον μνημονικόν, ὑπέλαθεν ὁ Γαβιρῶν μετὰ κολακευτικοῦ τόνου καὶ μειδιῶν, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω ἀκόμη, ἐξηκολούθησε, περὶ τίνος πρόκειται.

— Θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ, ἄκουσε· χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐγένετο ἄφαντος μία νέα, ὀνομαζομένη Χρυσουγὴ Δελῶρμ.

Ὁ Γαβιρῶν ἀνεσκίρτησε καὶ ἔβαλε μικρὰν ἐκπληξίν.

— Τί ἔχεις; τὸν ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Τίποτε, κύριε, τίποτε, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ ὑπάλληλος· σᾶς ἀκούω.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι ἐνδιαφέρομαι πολὺ περὶ τῆς νέας αὐτῆς, τῆς ὁποίας ἡ ἀπληπισμένη μήτηρ εἶναι φίλη μου. Ἡ Χρυσουγὴ Δελῶρμ δὲν εἶναι ἀκόμη δεκαοκτῶ ἐτῶν καὶ εἶναι ὠραιοτάτη.

— Τὸ ἤξεύρω καλὰ, διεισθήθη ὁ Γαβιρῶν.

— Ὑποθέτομεν, ἡμπερῶ μαλιστα νὰ εἰπῶ, εἴμεθα πεπεισμένοι, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Δελασέρ, ὅτι ἐνέπνευσε σφοδρὸν ἔρωτα εἰς κἀνενα νέον, τὸν ὁποῖον ἀπήνησεν εἰς κἀμμίαν συναναστροφὴν, καὶ ὅτι ὁ νέος αὐτὸς τὴν ἔκλεψε, διαπράξας τὴν αἰσχρὰν ταύτην πράξιν, τὸ κακούργημα αὐτό, ἕνεκα ἀκολάστου καὶ ἀνοήτου ἔρωτος. Βλέπετε λοιπὸν, ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶναι λεπτοτάτη.

— Λεπτοτάτη ὅσον δὲν δύναται νὰ φαντασθῆ κἀνεὶς.

— Πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς μιᾶς οἰκογενείας, καὶ τὴν τιμὴν αὐτὴν παραδίδοι εἰς σὲ.

— Εἰμπορεῖτε νὰ ἦσθε ἡσυχος, κύριε; ὁ Γαβιρῶν εἶναι τίμιος ἄνθρωπος, ἤξευρε νὰ φυλάξῃ μυστικὸν καὶ εἰμπορεῖ νὰ περάσῃ ἀπὸ παντοῦ μὲ ὑψωμένην τὴν κεφαλήν.

— Ὁ νέος αὐτός, ἐπανέλαθεν ὁ κόμης, μένει εἰς Παρισίους, ὁδὸς Βαννῶ ἀριθμὸς 20, ἀνήκει δὲ εἰς τὸν καλλίτερον κόσμον καὶ ὀνομάζεται μαρκήσιος Ἀδριανὸς Βερβεῖν.

— Μαρκήσιος Βερβεῖν! ἀνεφώνησεν ὁ Γαβιρῶν.

— Τί; τὸν γνωρίζεις; ὑπέλαθεν ὁ κόμης ἐκπληκτός.

— "ὦ! μόλις δύο ἢ τρεῖς φορές ἔλαθον τὴν τιμὴν νὰ τὸν ἴδω.

— Τότε λοιπὸν ἡ ἐργασία σας θὰ ἦναι εὐκολωτέρα.

[Ἐπεται συνέχεια]

Π.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

ἄριστα κατηρητισμένος, ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον ἐπιμετρωτάτη ἀμοιβῇ. — Πληροφορία ὁδὸς Πρααστείου, ἀριθ. 60.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρείον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὅκην εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρείς γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.